

DOBAI PÉTER

Balatoni Vénusz

Németh János festménye,
Zóka Gyula műtárgyfotója

Venus Mystica

„Sfiorisce tutto il rosso delle sue rose...”
(Rózsáinak minden vöröse elvirágzik...)

*A festmény össz-tónusa, izzó vénéz arany.
A kék kápolnafülkét frontálisan kitölti
megnyílt meztelenségének dúlt dinamikája.
Mintha nemsokára vonszolnák emberáldozatra.
Súlyos bajfonatát totemek koronája ékesíti.
A szempár nézése merev, egyetlen pontra
fókuszál, tekintete hipnotizál s mintha ő maga is hideg
hipnózisban lenne. Túnt Birodalom őskirályleánya!
Dús hasán – jobb híján – kezei keresztbe fonva.
Mellei, bimbóudvara s bimbói: leplezhetetlen
izgalmat hoznak erős testének felszínére,
mélyéből szívének, heves keringéséből vérének.
Aranyrög-ölének háromszöge telt, duzzadt,
mintha volna nemének nemes címere s ifjú testének
el nem rejtett játékszere. Neve: Tavasz. Primavera.
Társa senki. Mégis, lény-egésze semmi más,
csak hívás! Hív magához, miközben el is taszít?
„Nagy tudás a test!” és Nagy tudás megfestése is!
Nem sejtem, mire készül ez a félig női, ifjú istenség,
félig nőstény állat, e két fél egyesülten mit remél?
Elvégre „csupán” műalkotás, csak mása a valóznak,
mégis sokáig nézem és egyre valóságosabbnak látom,
akihez csak szólnom kéne – ó, mi lehet az a jelszó? –,
és ő jönne hívásomra, követne bármely talált útra...
Első látásra észrevettem, hogy a kéklő szentély
fülkéjéből szökni kezdettől készen áll, kezdi megtörni
rajzolt személyét minden inkvizíció leghatásosabb
kínzóeszköze: a magány – – – Ő egy magányos műalkotás...
De hát minden, festett emberi lény, minden akt:
végül szálegyedül marad, éjszaka, egy képtárteremben,
ha csak életre nem kelti, kísértet képében,*

egy őerte feltámadott templomos lovag ...
Kibírni örök biányát a társnak, nem lehet és nem szabad!
Látom szemében, hogy emlékezik, de nem tudja, hogy kire...
S nem tudja azt sem, hogy kinek emléke ő?
Kívárom, amíg a szép totem, mezítelen,
abogy van, festett sorsának jeges síkjából kilép, szabadul:
lenni, élni: velem!

[*Dobai Péter versei*]*Akt*

Rippl-Rónai József tusrajza

*Teste fekete felhőjén,
 meztelenségének viharán:
 nem tör át egyetlen fénysugár!
 Fejét és dús hollóbaját kezére hajtja,
 álom nebezült reá, de egy rémképekkel
 társult emlék fölriasztja.
 A művész a szeméremdombra,
 a szeméremszőrzet háromszögére
 helyezte súlypontját a képnek,
 holmi „lélektani magyarázatot”
 nem keres a leányzó arcának
 rejtélyes bánatára... Hagyja, hogy bús arca
 azzal a kínzó emlékkal örökre szembenézzen
 vagy felejtse vagy legyen végleg ő maga emlék.
 Kérdez, kiáltva kérdez ez a hatalmas, barbár
 meztelenség!
 Hiába, hiszen ő maga a válasz:
 önmagának,
 mint a világnak – – –*

*Mint pillangószárny,
oly súlytalan leányi test*

(Szájjal és lábbal festette:
Raftopoulos Elias)

*Első, májuslepke-könnyed leányi akt,
még alig kamasz, fruska, sipsirica...
De combtövei között, dombjának
tökéletes trianguluma
már dúsan pihés, telőhold-testének
tánchoz hajló ívét
mintha lenne máris kitárni kész...
Melle gránátja előre ugrik
s a két duzzadt bimbó vöröslő köre
hevességét alig rejtő hajlandóságot
mutat minden mókára, játékra,
akár magát-menten-odaadásra!*

*Ifjú leánysága dacára nagy női
készség, készenlét sugárzik
szép, femina személyéből...
Arcát virágos kalap takarja,
csak hajfonatának hullámai,
csigái omlanak alá...
Nem „korai már a konty” neki,
testére társa testét, riadt erővel,
egy közeli éjszakán reá öleli
s a többi már egy elkezdett regény,
mely mégis alig befejezetlen...*

